

O Cechu Eldebranských katů

Zbyněk Kučera Holub

ze zápisů hrobníka Ragliho

Jó, to vám už uteklo v Královský řece vody od doby, co jsem psal historiky Cechu Eldebranských katů. Občas přijdou lidi sem na hřbitov a ptaj se, co že jsou ti kati vlastně zač. Jako bych já to snad měl vědět...

Tehdá jsem od Alwarina a dalších kámošů posháněl náký ty... infórmace. Jenže na lejstra sedl prach, něco roztrhal a sežral kocour, a zbytek... Co s tím provedli ostatní dědkové, to vám radši nepovím...

Odchytl jsem si tuhle mladýho Zira, co u katů dělá řemeslo, aby mi za pár Černejch skřetů trochu oživil chatrnou paměť. Tady je něco z toho, co jsme dali dohromady...

Zrození Cechu

Kdoví, kde se první z Eldebranských katů vlastně vzali. Jejich název nasvědčuje tomu, že už působili za časů Eldebranské říše. Oni sami si mezi sebou vyprávějí legendu o zvířecí společnosti bohyně Sirril - nebeské kočce Kaat, která nad nimi bdí a propůjčuje jim jejich nadlidské schopnosti. To podle jejího jména prý vzniklo slovo kat a každý mistr popravčí z Cechu k ní posílá své modlitby.

První písemně doložené zmínky o Cechu Eldebranských katů pochází z dob velekrále Thaliona, zakladatele Velkého království.

Sotva arvedanský vládce vyhnal skřety z Lendoru, musel čelit možná ještě těžšímu úkolu – vznikající království se po staletích skřetích útoků zmítalo v bídě a všude panovalo bezprávie. Mezi katy se dochoval příběh, že Thaliona během jedné bezesné noci navštívila sama Sirril se svou věrnou kočkou. Druhý den vybral velekrál devět svých nejvěrnějších rytířů a nechal jim u mistrů vousatého lidu z Obřích hor ukovat kouzelné meče. Potom své muže vyslal, aby křížem krážem brázdili jeho říši, pomáhali utlačovaným a trestali nespravedlnost.

Osamělí jezdcí přicházeli většinou v noci, pod rouškou tmy. Brzy se stali postrachem všech zločinců. Po celém království se začaly šířit neuvěřitelné příběhy o mlčenlivých zabijácích, kteří jsou nelidsky rychlí a vycítí nepřítele na kilometry daleko.

Jejich vůdce se dokázal měnit v obrovitou kočkovitou šelmu a mezi členy Cechu se vypráví, že to byl sám velekrál Thalion...

Ve jménu Kaat

Staletí plynula, nové říše se rodily a zanikaly. Cech Eldebranských katů ustál všechny společenské změny a přečkal dodnes. Říká se, že potrvá tak dlouho, dokud na Asterionu bude páchána nespravedlnost.

Někteří z lidských panovníků se pokusili zneužít katy ve svůj prospěch a zapojit je do svých politických intrik. Vždy však narazila kosa na kámen. Příslušníci Cechu se vyhýbají mocenským bojům. Vede je pozoruhodný "kočičí" instinkt – jakýsi šestý smysl spravedlnosti. Eldebranských katů nebylo nikdy víc než pár desítek. Zdá se, že jejich počet je přímo úměrný množství páchaného bezprávie ve světě.

Otázka, kde se berou stále noví adepti Eldebranského Cechu, se stala předmětem mnoha učených debat. Nejčastěji se má za to, že budoucí členové se se svým talentem již rodí.

Šestý smysl, jenž sami kati nazývají Kaat, zavede takto vyvoleného dříve či později do cesty

některého ze zkušených mistrů popravčích.

Každý z budoucích katů tak má svého patrona, který dohlíží na jeho výuku. Pokud mistr shledá, že je jeho svěřenec skutečně vhodný pro členství, pošle ho k dalšímu výcviku do danéřských Rudav.

Zde, na starobylém hradě (ten se nemůže jmenovat jinak než Kaat), který nepodléhá zákonům žádného království, sídlí velmistr Cechu.

Velmistrem bývá nejstarší a nejmávanější z katů. Nejedná se však o vůdce v pravém slova smyslu. Mistři popravčí jsou navzájem spojeni společným duchem (Kaat), jenž je vede a určuje jim jejich cestu.

Velmistr má na starosti výcvik nových členů a také formální jednání se zástupci světových mocností. Pokud je třeba určit nového velmistra, poznají všichni kati, který z nich se jím stává.

Dary Kaat

Zvířecí instinkty, bleskurychlé reflexy, které nezahledne lidské oko nebo proměna části těla v šelmu – to všechno zavdalo vzniku mnoha pověstí o zázračných schopnostech příslušníků Eldebranského Cechu.

Pravdou je, že ani oni samotní neznají skutečný původ svých dovedností. Říkají jim “Dary Kaat“ a každý jednotlivec disponuje něčím jiným. S přibývajícím věkem a zkušenostmi se tyto Dary rozvíjí, ale někdy také zanikají. Možná záleží na tom, nakolik kat souzní s kočičím duchem, jenž Cechem prostupuje.

Nejcennějším a nejmocnějším Darem je celková proměna v šelmu – strašlivou kočkovitou bytost, zhmotnění ducha Kaat. Jen málo jedinců v historii Cechu tohoto stavu dosáhlo. Nejde o pouhou přeměnu těla, ale o transformaci celé osobnosti. Tato proměna je pro kata nebezpečná, nemusí z ní být návratu...

Zbraně Eldebranu

Původních devět mečů, které nechal vyrobit velekrál Thalion u trpasličích mistrů kovářů, stále koluje mezi příslušníky Cechu. K nim se během dlouhých staletí přidaly další mocné zbraně (např. trpasličí kat Sekjirstad Holborstorm, zvaný Sekhi, používá těžkou obouruční sekuru). Některé učené knihy připisují zázračné schopnosti Eldebranů právě jejich popravčím nástrojům. Ve starých textech se dále píše, že mezi katem a jeho zbraní existuje silné pouto, které z nich vytváří jednu bytost. Těžko říct, co může nastat, pokud jsou ti dva od sebe násilně odděleni.

Zbraň si vždy vybírá nového pána. Pokud kat nezíská zbraň některého ze svých předchůdců, musí si opatřit zcela novou. Vydává se na cestu a nechá se vést duchem Kaat.

V jednom grimoáru se uvádí, že nemocnější ze všech zbraní je první z devíti mečů. Ten, který snad kdysi patřil samotnému Thalionovi. Kdo dnes vlastní tento meč, je tajemství...

Současnost...

A víc mi toho zatím mladej Zir neprozradil. Jó, vlastně se chlubil, že má oplejtačky s pochybněma ženskejma – to je celej on. Aby ho pak jeden tahal z maléru.

Kočka se prý toulá někde ve Zlatym lese s bandou skřítků. Nevim proč, ale muj starej čenich z toho cejtí pěkně ledovej průvan...

No, možná by se zasejc daly náký historky hodit na papír. Možná...